Text of Some compositions Excluded by Sodhak committee during correction of Sri Dasam Granth in 1895-1896.

Jasbir Singh Mann MD, California

Read attached Gurumukhi Format of these compositions. Review yourself. What are these writings? What they speak for themselves? What type of doctrines they propound? Who was the author? What were the reasons before Sodhak Committee to exclude them from the present volume?. These are from "Patna Sahib Birh". See Tatkara of the Birh also.

For details click on Paper by Dr. Balwant Singh Dhillon On our Web.

http://www.globalsikhstudies.net/pdf/Balwant%20Singh%20Search%20into%20the%20History%20of%20the%20Text%20of%20Dasam%20Granth.pdf

ਤਤਕਰਾ ਪਟਨਾ ਵਾਲੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ

ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਿਹ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਉਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ

ਤਤਕਰਾ ਸੁਚੇ ਪੱਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰਿੰਥ ਜੁਕਾ ਬਾਣੀ ਪਾਤਿਸਾਹ ਦਸਵੇਂ ਜੁ ਕੇ ਗ੍ਰਿੰਥ ਕਾ ਸੰਬਤ ੧੭੫੫ ਮਿਤੀ ਆਸਾਭ ਬਦੀ ੧ ਕੋ ਗ੍ਰਿੰਥ ਲਿਖਿਆ :ਤਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਬਾਕ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦

ਪਤ੍ਰ ੨੧ ਜਾਪੁ ਨੈਸਾਣ ਛੰਦ	੨੨
ਪਤ੍ਰ ੨੫ ਉਸਤਤ ਅਕਾਲ ਜੁ ਕੀ ਛੰਦ	੧੮
ਪਤ੍ਰ ੩੭ ਸਵੈਯੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ	੩੨
ਪਤ੍ਰ ੩੯ ਅਥ ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ ਗ੍ਰਿੰਥ ਧਿਯਾਇ	੧੪
ਪਤ੍ਰ ੫੩ ਅਵਤਾਰ ਸ੍ਰੀ ਬਿਸਨ ਜੁ ਕੇ	੨੪
ਪਤ੍ਰ ੨੫੫ ਅਵਤਾਰ ਸ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੁ ਕੇ	੭
ਪਤ੍ਰ ੨੬੫ ਗ੍ਰਿੰਥ ਸ੍ਰੀ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਬੋਧ ਧਯਾਇ	੫
ਪਤ੍ਰ ੨੭੬ ਅਥ ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ਮਹਾਤਮ	੮
ਪਤ੍ਰ ੨੮੪ ਅਥ ਇੰਦ੍ਰ ਕਵਚ	੧
ਪਤ੍ਰ ੨੮੫ ਅਥ ਰੁਦ੍ਰ ਅਵਤਾਰ	੨
ਪਤ੍ਰ ੩੧੮ ਸਬਦ ਪਾਤਸਾਹੀ ੧੦	੯
ਪਤ੍ਰ ੩੨੦ ਛੰਦ ਛਕਾ ੩ ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਮਾਲਾ	੫
ਪਤ੍ਰ ੩੬੫ ਵਾਰ ਦੁਰਗਾ ਕੀ	੧
ਪਤ੍ਰ ੩੭੦	੩੧੦੦
ਪਤ੍ਰ ੩੭੧ ਕਥਾ ਚਰਿਤ੍ਰ ਪਖਯਾਨ	੪੦੪
ਪਤ੍ਰ ੬੩੨ ਅਸਫੋਟਕ ਕਬਿਤ ਸਵੈਯੇ	੫੫
ਪਤ੍ਰ ੬੩੬ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਗੀਤਾ ਭਾਖਾ	
ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤ ਧਯਾਇ ੧੮	੧੮੦੦
ਪਤ੍ਰ ੬੯੦ ਸੁਖਮਨਾ ਪਾਤਸਾਹੀ ੧੦	੧
ਪਤ੍ਰ ੬੯੫ ਸਬਦ ਆਸਾ ਤਥਾ ਸੋਰਿਠ	੨
ਪਤ੍ਰ ੬੯੬ ਵਾਰ ਮਾਲਕਉਸ ਕੀ	੧
ਪਤ੍ਰ ੬੯੬ ਵਾਰ ਭਗਉਤੀ ਜੁ ਕੀ	੧

ਪਤ੍ਰ ੭੧੩ ਮਾਝ ਪਾਤਸਾਹੀ ੧੦ ੧

ਪਤ੍ਰ ੬੯੭ ਹਿਕਾਯਤਾ ੧੨ ਪਾਤਸਾਹੀ ੧੦

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਗੀਤਾ ਭਾਖਾ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤ

ਪਤ੍ਰਾ ੬੯੦/A,ਪਨ ਮੈ ਲਾਖੋ ॥ ੧੪੪॥

ਜਾਗਨ ਮੈ ਦੋ ਨਾਹੀ ਭਾਈ

ਬਗਦਤ ਕਸਰਤ ਤਹਾ ਨ ਕਾਈ ॥

ਤਬ ਵਹੁ ਏਕ ਆਪ ਹੀ ਰਹੈ ॥

ਏਕ ਕਹਨ ਭੀ ਮਨ ਨਹੀ ਚਹੈ ॥੧੪੫॥

ਏਕ ਤ ਅਨੇਕ ਹੋਇ ਆਵੈ ॥

ਬਾਜੀ ਸਾਜ ਫਿਰ ਖੇਲ ਰਚਾਵੈ ॥

ਅਬਾਚ ਦਿਸਾ ਮੋਨ ਹੈ ਭਾਈ ॥

ਸਭ ਕਛੁ ਆਪੁ ਆਪੁ ਦਿਸਟਾਈ ॥੧੪੬॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਗੀਤਾ ਸਰੂਪ ਕੀ ਭਾਖਾ ਆਨੰਦਗੜ੍ਹ ਮੈ ਕੀਨ ॥

ਖਾਲਸੇ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਕਹੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਪ੍ਰਬੀਨ ॥੧੪੭॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਿਤਾਬ ਸਭ ਭਾਖਾ ਦੇਖੀ ਮੋ ॥

ਸਭ ਮੈ ਯਹਿ ਕਛੁ ਦੇਖਤਾ ਏਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਸੋ ॥ ੧੪੮॥

ਚਉਪਈ ॥ ਸਹੰਸਕ੍ਰਿਤ ਭਾਖਾ ਅਰਬੀ ॥

ਏਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਬੋਲੀ ਸਰਬੀ ॥

ਸਤ ਅਸਤ ਜੋ ਦਿਸਟੀ ਆਵੇ ॥

ਸੋ ਬੀ ਸਭੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕਹਾਵੈ ॥ ੧੪੯॥

ਦਿਸਟ ਅਦਿਸਟ ਜੇਤਾ ਕਛੁ ਆਹਿ ॥

ਸੋ ਸਭ ਏਕ ਗੋਬੰਦ ਵਰਤਾਹਿ ॥

ਸਬ ਮਜਬ ਜਗਤ ਮੈ ਜੋ ॥

ਸੋ ਸਬ ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ਸੋ ॥ ੧੫੦॥

ਵੈਰ ਪ੍ਰੀਤ ਜੇਤ ਨਹੀ ਭਾਈ ॥

ਸੋ ਸਭ ਏਕ ਗੋਬੰਦ ਕਹਾਈ ॥

ਜੇਤੇ ਨਾਮ ਅਦਿਸ਼ਟ ਮੇ ਲਹੇ ॥
ਸੋ ਸਭ ਨਾਮ ਗੌਬਿੰਦ ਕੇ ਕਹੇ ॥੧੫੧॥
ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਜਾਨੋ ॥
ਸਰਗੁਨ ਤੇ ਨਿਰਗੁਨ ਪਹਿਚਾਨੋ ॥
ਸਭੀ ਨਾਮ ਅਨਾਂਮ ਕੇ ਜਾਂਨੋ ॥
ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਨ ਕਿਛ ਅਵਰੁ ਨ ਮਾਂਨੋ ॥ ੧੫੨॥
ਜਬ ਗੋਬਿੰਦ ਨਿਰਗੁਨ ਮੈ ਆਵੈ ॥
ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਸਗਲ ਛਪਾਵੈ ॥
ਜਬ ਸਰਗੁਨ ਕੇ ਧਾਰੇ ਰੂਪ ॥
ਯਹਿ ਸਭ ਜਗਿ ਹੈ ਤਿਸੀ ਰੂਪ ॥ ੧੫੩॥
ਸਰਗੁਨ ਨਿਰਗੁਨ ਕਹੀਐ ਜੋਇ ॥
ਦੋ ਨਾਮੈ ਗੋਬੰਦ ਕੇ ਹੋਇ ॥
ਪਹਿਰੇ ਨਿਰਗੁਨ ਕਾ ਜਬ ਜਾਮਾ ॥
ਪਾਵੈ ਆਪ ਮਾਹਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮਾ ॥੧੫੪॥
ਸੁਰਗੁਨ ਜਾਮਾ ਜਬ ਵਹੁ ਪਹਿਰੈ ॥
ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਆਪ ਹੈ... ॥
ਕਿਆ ਕਹੋ ਕਹਿਆ ਨ ਜਾਇ ॥
ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਸਭ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ੧੫੫॥
ਏਕ ਕਹਾ ਭੀ ਅਵਰ ਨ ਭਾਖੋ ॥
ਏਕੋ ਅਪਨੇ ਮਾਹਿ ਨਿਤ ਰਾਖੋ ॥
ਫੇਰ ਨਿਰਵਾਚ ਦਿਸਾ ਕੋ ਗਹੋ ॥
ਅਪਨੇ ਸੁਖ ਮੈ ਆਪ ਹੀ ਰਹੋ ॥ ੧੫੬॥੧੮॥੧੮੦੦॥
ਪੂਰਨ ਹੋਇਆ ਧਿਆਉ ਅਸਟ ਦਸਵਾਂ ॥
ਸਿਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨਾ ਨਿਮਹਿ ॥ ਸੰਪੂਰਨ ਭਈ ਗੀਤਾ
ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤ ॥੧॥

ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਜੀ ਸਹਾਇ । ਸੰਸਾਹਰ ਸੁਖਮਨਾ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦ ਰਾਗ ਗਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਪਰਨੰ ॥
ਫੁਨਿ ਕਿਛੁ ਭਗਤਿ ਰੀਤ ਰਸਿ ਬਰਨੰ ॥
੬੯੦ B / ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਪੂਰਨ ਅਤੁ ਸੁਆਮੀ ॥
ਭਗਤ ਵਛਲ ਹਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹੈ ਦੇਖੈ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥
ਜਲ ਥਲ ਰਹੈ ਸਰਬ ਮੈ ਸੋਈ ॥
ਬਹੁ ਬੇਅੰਤੁ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਪਾਵੈ ॥
ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਰਾਹੁ ਬਤਾਵੈ ॥

ਸਲੋਕ : ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਗਹੀਰੁ ਹੈ ਅਪਰੰਅਪਰ ਅਪਾਰ ॥
ਜਿਨ ਸਿਮਰਿਆ ਤਿਨ ਪਾਇਆ ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਸਨ ਮੁਰਾਰ ॥

ਸਰੋਠ : ਬਾਚਹਿ ਵੇਦ ਕੇਤਬ ਪੰਡਤ ਸੇਖ ਬਖਾਨਹੀ ॥
ਰਾਹੁ ਜੁ ਪਾਵੈ ਬੇਗ ਮਨੂਆ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਧਰਹਿ ॥ ੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਚਾਰ ਜੁਗ ਮਹਿ ਯਹਿ ਵਰਤਾਰਾ ॥
ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਤ ਦੇਹਿ ਬੀਚਾਰਾ ॥
ਸੀਲ ਸਚੁ ਸਤਿਜੁਗ ਮਹਿ ਬੋਇਆ ॥
ਦਇਆ ਧਰਮੁ ਦੁਆਪਰ ਮਹਿ ਹੋਇਆ ॥
ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਸੀਲ ਸਚੁ ਜਾਨਾ ॥
ਸਤਜੁਗ ਦੁਆਪਰਿ ਤ੍ਰੈਤੈ ਆਨਾ ॥
ਤੀਨ ਜੁਗ ਮਹਿ ਇਹ ਬਿਲਾਸਾ ॥
ਦਇਆ ਧਰਮ ਸੀਲ ਸਚੁ ਧਰਮੁ ਨਿਵਾਸਾ ॥੨॥

ਸਲੋਕ ॥ ਸੰਤੋਖ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਸੂਰਬੀਰ ਸਤਿਵੰਤ ॥
ਦਇਆ ਧਰਮ ਹਰਿਭਜਨ ਤੇ ਬੇਗ ਮਿਲਹਿ ਭਗਵੰਤ ॥

ਸੋਰਠਾ ॥ ਕਿਸਨ ਮੁਰਾਰੀ ਜਾਨ ਨਿਸਦਿਨ ਘਟਿ ਮੈ ਰਚਿ ਰਹਿਓ ॥
ਚਰਣੀ ਰਾਖਹੁ ਧਿਆਨ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਗਹੀਰ ਹੈ ॥ ੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਕਲਿਜੁਗ ਰਚਿਓ ਯਹਿ ਵਰਤਾਰਾ ॥
ਧਰਮ ਛਾਡਿ ਅਧਰਮ ਪਿਆਰਾ ॥

ਨਾਮ ਛਾਡਿ ਆਨ ਕਉ ਰਾਚਹਿਂ ॥
ਧਰਮ ਤਿਆਗਿ ਪਾਪ ਮਹਿਂ ਮਾਚਹਿਂ ॥
ਸਚੁ ਕਿੰਚਤ ਝੂਠੁ ਪਰਧਾਨੁ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋੜ ਕਾ ਗਿਆਨੁ ॥
ਸਚਾ ਡੂਬੇ ਝੂਠਾ ਤਰੈ ॥
ਨੀਚ ਕੀ ਸੇਵਾ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਕਰੈ ॥ ੩॥

ਸਲੋਕ ॥ ਤੀਨ ਜੁਗ ਮੁਹਤਾਜ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਸੁਚ ਧਰਮ ਕੇ ॥
ਅਬ ਆਇਓ ਕਲਜੁਗ ਰਾਜ ਝੂਠ ਲੋਭ ਪਰਧਾਨ ਹੈ ॥

ਸੋਰਠ ॥ ਦਇਆ ਧਰਮ ਅਰ ਦਾਨ ਕਲਿਜੁਗ ਮੈ ਪਰਧਾਨੁ ਹੈ ॥
ਕਲਿਜੁਗ ਭੀ ਹੈਰਾਨੁ ਮੇਰੇ ਪਹਿਰੇ ਬੀਤ ਤੇ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਪਤਨੀ ਰਾਖੈ ਜੀਅ ਪਰਾਨ ॥
ਬੇਟੇ ਭੋਗਹਿ ਬਾਪ ਹੈਰਾਨ ॥
ਭਾਈ ਭਾਵ ਲੋੜ ਕੋ ਜਾਨੈ ॥
ਰਹਿਤ ਸਦਾ ਜੈਸੇ ਲੋਕ ਬਿਗਾਨੈ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਹਿਤਕਾਰੀ ॥
ਨਾਰੀ ਛਾਡਿ ਰਚਿਆ ਪਰਨਾਰੀ ॥
ਇਸ ਜੁਗ ਮਹਿ ਪਾਖੰਡ ਪਰਤਾਪੁ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਅਰੁ ਪਾਪ ॥ ੪॥

ਸਲੋਕ ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਂਈ ਸਚੁ ਮੈ ਬਸੈ ਸਾਚਾ ਮਨ ਕਾ ਬੋਲ ॥
ਅੰਤਰ ਤੇਰੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜਿਉ ਕਸਤੂਰੀ ਕੋਲ ॥

ਸਰੋਠ ॥ ਯਹਿ ਤੋ ਕਲਿਜੁਗ ਨਾਹਿ ਕਲਿਜੁਗ ਕੋ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ ॥
ਏ ਗੁਣ ਕਲਿਜੁਗ ਮਾਹਿ ਹਾਥੋ ਹਾਥ ਨਿਬੇੜ ਸੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸੁਨੋ ਸੰਤੋ ਯਹਿ ਬਚਨ ਹਮਾਰਾ ॥
ਤ੍ਰੈ ਜੁਗ ਮੈ ਥਾ ਇਹੁ ਵਰਤਾਰਾ ॥
ਜਿਨ ਸੇਵਕ ਨੇ ਸੇਵਾ ਕੀਨੀ ॥
ਉਚਾ ਪਦਵੀ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਦੀਨੀ ॥
ਕਰਿ ਤਪਸਾ ਹਰਿ ਨਿਹਚੈ ਚੀਨੀ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹਾਦੇਵ ਕੀਨੀ ॥

ਦੁਰਿਗਮ ਮਾਤਾ ਭਈ ਪਰਚੰਡ ॥
ਚਉਦਹ ਭਵਨ ਫਿਰੈ ਨਵ ਖੰਡ ॥ ੫॥

ਸਲੋਕ ॥ ਬਿਸਨ ਨਾਮ ਹਿਰਦੇ ਧਰੋ ਬ੍ਰਹਮ ਧਰਮ ਅਤਿ ਚੀਨ ॥
ਸਿੰਘ ਬਾਹਨੀ ਮਾਤ ਹੈ ਮਹਾਦੇਵ ਪਰਬੀਨ ॥

੬੯੧/A ਸੋਰਠਾ ॥ ਏ ਮਹਾ ਤਪਸੀ ਜਾਨ ਭਾਖੇ ਊਚੀ ਠਉਰ ਹੈ ॥
ਕੀਨੀ ਜੁਗ ਪਰਵਾਨ ਚਾਰ ਜੁਗ ਮਹਿ ਜਾਨੀਐ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਦਸ ਅਵਤਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਕੀਨੇਂ ॥
ਭਗਤਾ ਕਾਰਜ ਗਰਭ ਜੁਨ ਕੀਨੇਂ ॥
ਬਿਸਨ ਰੂਪ ਧਰ ਭਗਤ ਉਧਾਰੇ ॥
ਭਗਤਾਂ ਕਾਰਨ ਅਸੁਰ ਸਿੰਘਾਰੇ ॥
ਚਾਰ ਬੇਦ ਬ੍ਰਹਮੇ ਨੇ ਕੀਨੇ ॥
ਪੰਡਿਤ ਮਹਾਂ ਗਿਆਂਨ ਕਰ ਚੀਨੇ ॥
ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਰਾਹੁ ਬਤਾਵੈ ॥
ਸਚ ਸਾਖਤੰ ਗਿਆਨ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ੬॥

ਸਲੋਕ ॥ ਬੇਦ ਬਚਨ ਮਨ ਮੈ ਧਰੋ ਬ੍ਰਹਮ ਵਾਕ ਪਰਵਾਨ ॥
ਜਿਨ ਜਨ ਹਰਿ ਜਾਨਿਆ ਨਹੀ ਸੋ ਮਹਾ ਅਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ॥

ਸੋਰਠਾ ॥ ਮੂੜਿ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਇ ਬੇਦ ਬਚਨ ਪਰਵਾਨ ਹੈ ॥
ਜਿਨ ਜਨ ਜਾਨਿਆ ਸੋਇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਹੀਐ ਬਸੈ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਮਹਾਦੇਵ ਦੇਵਨ ਕੋ ਦੇਵਨ ॥
ਨਿਸਦਿਨ ਜਨ ਕਰਤੇ ਵਾਕੀ ਸੇਵਨ ॥
ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨ ਹੀ ਬਰ ਪਾਇਆ ॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਨਿਹਚੈ ਆਇਆ ॥
ਚੰਡੀ ਮਾਤਾ ਤੂੰ ਚਰਪਟਿ ਨਾਰੀ ॥
ਤੀਨ ਲੋਕ ਜਿਨ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਤਾਰੀ ॥
ਸੁਆਮੀ ਸੰਤ ਧਿਆਵਹਿ ਧੁਨ ਧਰੈਂ ॥
ਚਾਰ ਜੁਗ ਮੈ ਜੈ ਜੈ ਕਰੈਂ ॥ ੭॥

ਸਲੋਕ ॥ ਦੇਵੀ ਦੇਵਨ ਪੂਜਤੇ ਅਉਤਰਨ ਕੀਨੇ ਸਾਥ ॥
ਜੋਗ ਮਾਇਆ ਜਗ ਤਰਨੀ ਕੀਨੀ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ॥

ਸੋਰਠ ॥ ਸਿੰਘ ਬਾਹਨੀ ਮਾਤ ਚਾਰ ਜੁਗ ਮੈ ਸਿਮਰਤੇ ॥

ਜਨ ਦੇਵਨ ਪੂਜਤ ਯਾਹਿ ਇਹ ਮਾਇਆ ਜਗੁ ਤਾਰਨੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਅੰਤ ਅਕਾਲ ॥

ਭਗਤ ਸੁਦਾਮਾ ਕੀਓ ਨਿਹਾਲ ॥

ਜਨਦੀਪਨ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹ ਭੋਜਨੁ ਲੀਆ ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤਿਸ ਕੀਆ ॥

ਕਬੀਰੁ ਭਗਤੁ ਭਇਆ ਅਧਿਕਾਈ ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਕੀ ਹਰਿ ਛਾਨ ਛਵਾਈ ॥

ਸੰਸਾ ਮੇਟ ਭਇਓ ਹਰਿ ਨਾਈ ॥

ਸੈਨ ਭਗਤ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖਾਈ ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਦਾਸ ਜਨ ਕੇਤੇ ਗੁਨ ॥

ਪਾਰ ਨ ਪਾਵੈ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਬਿਨਾ ॥

ਚਾਰ ਜੁਗ ਨਿਹਚੈ ਨਿਧ ਪਾਇਆ ॥

ਨਾਨਕ ਜਨੁ ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਲਾਇਆ ॥ ੮॥

ਸਲੋਕ ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਸਭ ਭਗਤਨ ਹੋਇ ਆਨੰਦ ॥

ਕਾਰਜ ਸਭ ਪੂਰੇ ਪਵਹਿ ਪਲਿ ਪਲਿ ਭਜਿ ਗੋਬਿੰਦ ॥

ਸੋਰਠ ॥ ਜੁਗਤ ਜਗਤ ਕੀ ਦੇਖੁ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਤਿ ਲੋਭ ਮੈ ॥

ਟਰੈ ਨ ਕਰਮ ਕੀ ਰੇਖ ਆਨ ਧਿਆਨ ਭੂਲੇ ਫਿਰਹਿ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਮੈ ਅਧੀਨ ਦਾਸਨ ਕੋ ਦਾਸ ॥

ਮੈ ਜਨੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਰਾਖੋ ਆਸ ॥

ਭੂਲੇ ਲੋਕ ਮੁਝ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕਹੈ ॥

ਮਹਾਂ ਅਪ੍ਰਾਧੀ ਪਾਪ ਮੈ ਰਹੈ ॥

ਭੂਲੇ ਲੋਕ ਮੁਝ ਕਹੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਵਾਕੋਂ ਨਰਕ ਹੋਇਗਾ ਥਾਮੀ ॥

ਇਤ ਉਤ ਵਾਕੋ ਧੁਨ ਨਹੀ ਧਿਆਨ ॥

ਜੇ ਕੋਊ ਕਹੈ ਮੁਝਿ ਜਾਨੀ ਜਾਨ ॥੯॥

ਸਲੋਕ ॥ ਜਾਨੀ ਜਾਨ ਕਹਤੇ ਫਿਰਹਿ ਸਮਝਤਿ ਨਾਹਿ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਅੰਤਕਾਲ ਵੇ ਨਰਕ ਮੈ ਨਿਸਦਿਨ ਬੇਮੁਖ ਪਾਂਹਿ ॥

ਸੋਰਠਾ ॥ ਮਹਾ ਅਪਰਾਧੀ ਲੋਕ ਕਰਨਹਾਰ ਅਉਰੈ ਕਹਹਿ ॥

ਵਹੁ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਿ ਜੋਗ ਏ ਲੋਗ ਜੋਗ ਸਭ ਨਰਕ ਕੇ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸੁਨੋ ਲੋਕੋ ਤੁਮ ਧਰੋ ਧਿਆਨ ॥

ਗੁਰ ਅਪਨੇ ਕੇਉ ਹਰਜਿਨੁ ਜਾਨੁ ॥

ਅਹਿ ਕਲਯੁਗ ਯਹ ਕਲਿ ਪਰਧਾਨ ॥

੬੯੧ B/ ਪਾਖੰਡੀ ਰਾਜ ਭਜਨੀ ਭੌ ਮਾਨ ॥

ਨੀਚੇ ਊਚ ਊਚ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭਿ ਅਤਿ ਹੋਇ ॥

ਸਭਿ ਸੰਤੋ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ ਜਾਨੋ ॥

ਅਉਰ ਨ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਮਾਨੋ ॥੧੦॥

ਸਲੋਕ ॥ ਭੂਲੇ ਕਾਹੇ ਤੁਮ ਫਿਰੋ ਅਰ ਬੇਮੁਖ ਕਾਹੇ ਹੋਗ ॥

ਮੈ ਦਾਸਨ ਕੋ ਦਾਸ ਹੋ ਤੁਮ ਭੂਲੇ ਕਾਹੇ ਲੋਗ ॥

ਸੋਰਠਾ ॥ ਜੋ ਤੁਮ ਸਮਝਹੁ ਅਉਰ ਬ੍ਰਹਮ ਹਤਿਆ ਤੁਮ ਕੌ ਪਰੈ ॥

ਕਹੀ ਨ ਪਾਵੌ ਠੌਰ ਦਰਸਨਿ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਪਰੋ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ... ਤਨਿ ਪਾਖੰਡਿ ਅਤਿ ਕੀਨਾ ॥

ਧਰਮ ਆਪਨਾ ਅਉਰ ਕੋ ਦੀਨਾ ॥

ਨਾਮ ਛਾਡਿ ਆਨ ਕਉ ਮਿਲਿਆ ॥

ਜਨਮ ਖੋਇ ਕੁਟੰਬ ਸੰਗ ਗਲਿਆ ॥

ਗੁਰ ਰਾਖੇ ਪਾਖੰਡੀ ਭਾਉ ॥

ਲੋਕ ਪੁਜਾਵੈ ਦੂਨਾ ਚਾਉ ॥

ਸਿਖ ਸੰਨਿਆਸੀ ਮੁੰਡੀਆ ਪੁਜ ॥

ਕੋਊ ਬੁਝੇ ਕਊ ਨ ਬੁਝ ॥੧੧॥

ਸਲੋਕ ॥ ਛੈ ਦਰਸਨ ਛਤੀਸ ਪਾਖੰਡ ਹੈ ਅਪਨੀ ਅਪਨੀ ਠੌਰ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੌ ਜਪਤਿ ਹੈ ਜਪਨੈ ਮੈ ਭੀ ਅਉਰ ॥

ਸੋਰਠਾ: ਜਿਨ ਕਉ ਮਿਲੇ ਗੁਪਾਲ ਸਤਿਗੁਰ ਸੋਈ ਜਾਨੀਐ ॥

ਸਦਾ ਰਹੇ ਕਿਰਪਾਲ ਨਿਸ ਦਿਨ ਮਨ ਡੋਲੈ ਨਹੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਇਸ ਕਲ ਕਾ ਸੁਨੋ ਪਰਵੈਸ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਛਤ੍ਰੀ ਸੁਦ੍ਰ ਬੈਸ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਛਤ੍ਰੀ ਕੀ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥
ਬੈਸ ਸੁਦ੍ਰ ਮੈ ਬਿਸਨ ਭਗਤਾਇ ॥
ਬ੍ਰਹਮਨ ਛਤ੍ਰੀ ਧ੍ਰਰਮ ਕੀ ਹਾਨ ॥
ਸੁਚਿਆ ਤਜਿ ਅਸੁਚ ਪਰਧਾਨ ॥
ਬ੍ਰਹਮਨ ਛਤ੍ਰੀ ਉਚ ਤੇ ਉਚਾ ॥
ਭ੍ਰਿਸਟ ਰੂਪ ਰਹਤਿ ਬੇ ਸੁਚਾ ॥੧੨॥

ਸਲੋਕ: ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਤੁਮ ਕੋ ਦੀਆ ਨਾਮ ਦਾਨ ਕਰਹੁ ਨੀਤ ॥
ਧਰਮ ਛਾਡਿ ਆਨੈ ਜਪਹੁ ਏਹ ਸਰੀਰ ਅਨੀਤ ॥

ਸੋਰਠਾ: ਧਰਮ ਅਪਨੈ ਕਉ ਛਾਡਿ ਪੂਜੇ ਜਾਤ ਮਲੇਛ ਕੀ ॥
ਜੇਤੇ ਹੋਹਿ ਧਨਾੜਿ ਸੁਚ ਕਿਆ ਦੂਨੀ ਤਜਹਿ ॥

ਪਉੜੀ: ਇਸ ਕਲਿ ਮੈ ਮਨੁ ਗੁਰੂ ਕਹਾਵੈ ॥
ਕਰਹਿ ਪਾਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡਿ ਦਿਖਾਵੈ ॥
ਸਿਖ ਸੰਤਨ ਕਉ ਦੇਹ ਉਪਦੇਸੁ ॥
ਛਾਡੌ ਚਉਕਾ ਹੋਹੁ ਮਲੇਛ ॥
ਅੰਦਰਿ ਗਇਆ ਬਾਹਰਿ ਭੀ ਜਾਣ ॥
ਸੁਚ ਅਸੁਚ ਕਾਏ ਕੋ ਭਾਉ ॥
ਦਇਆ ਧਰਮ ਤੁਮ ਛਾਡੋ ਨਾਹੀ ॥
ਸੰਤ ਮਿਲੈ ਜਪੋ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥੧੩॥

ਸਲੋਕ: ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਹੀਐ ਧਰੋ ਅਰ ਹੀਅਰਾ ਰਾਖਹੁ ਸੁਧ ॥
ਮਨ ਮੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਜੌ ਹਰਿ ਰਹੋ ਬਿੰਦ ਕੋ ਲੁਝਿ ॥

ਸੋਰਠਾ: ਤੁਮ ਕਾਹੇ ਭੂਲੇ ਮੂੜ ਸੁਚਿ ਕਿਰਿਆ ਹਰਿ ਭਜਨ ਤੇ ॥
ਤੁਮ ਮਤ ਜਾਨੌ ਕੂੜ ਏ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਪਰਭਾਵ ਹੈ ॥

ਪਉੜੀ: ਕਲਿ ਕੇ ਲੋਕ ਹੋਤ ਅਕਰਮੀ ॥
ਛਤ੍ਰੀ ਕੇ ਲੋਕ ਹੋਤ ਅਧਰਮੀ ॥
ਤੀਨ ਜੁਗ ਮੇ ਸੁਚ ਪਰਧਾਨ ॥
ਅਬ ਸੁਚ ਕਿਰਿਆ ਕੀ ਹੋਤੀ ਹਾਨ ॥
ਜਿਨ ਗੁਰ ਤੁਮ ਕੌ ਮੰਤਰੁ ਦੀਨਾ ॥
ਵਹੁ ਮਹਾ ਅਪਰਾਧੀ ਪ੍ਰਭ ਹੀ ਕੀਨਾ ॥

ਗਿਆਨ ਦਾਨ ਦਾਨ ਇਸਨਾਨ ॥
ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਮ ॥੧੪॥

ਸਲੋਕ: ਮੈ ਮਨੁਛ ਦੇਹ ਕਾਮੀ ਕੁਟਲਿ ਅਪਰਾਧੀ ਮਤਿ ਹੀਨ ॥
ਮਹਾ ਨਰਕ ਮੈ ਪਰਤ ਹੈ ਲੋਕ ਕਹੈ ਮੁਝਿ ਦੀਨ ॥

ਸੋਰਠਾ: ਮਹਾ ਅਪਰਾਧੀ ਪਤਿਤ ਦਾਸਨ ਕਉ ਜਾਸ ਨ ਕਹੈ ॥
ਵਾਕੋਂ ਜਨਮ ਨ ਜਾਤ ਭਰਮ ਭਰਮ ਭੂਲੇ ਫਿਰਹਿ ॥

ਪਉੜੀ: ਸੁਚ ਅਸੁਚ ਕਉ ਏਕੋ ਜਾਨੈ ॥
ਏਕੋ ਏਕੋ ਏਕ ਹੀ ਮਾਨੈ ॥
੬੯੨ A ਭੈਨ ਭਾਈ ਮਾਈ ਅਰੁ ਬਾਪ ॥
ਏਕੋ ਜਾਨੈ ਤ੍ਰਿਭਵਨਿ ਨਾਥ ॥
ਗਰੀ ਛੁਹਾਰਾ ਜੈਸਾ ਨਾਜ ॥
ਜੈਸਾ ਸੰਦਲ ਤੈਸਾ ਪਿਆਜ ॥
ਸਰਬਮਈ ਕਾ ਏਹੋ ਖੇਲ ॥
ਕਰਣਿਹਾਰ ਸੌਂ ਰਾਖਹੁ ਮੇਲ ॥੧੫॥

ਸਲੋਕ: ਸੁਚਿ ਕਿਰਿਆ ਅਤਿ ਮਲੀਨ ਦੋਨੋ ਏਕੋ ਜਾਨ ॥
ਸਰਬ ਮਈ ਮੈ ਰਚਿ ਰਹਿਓ ਹਰਿ ਕੇ ਘਟਿ ਪਰਵਾਨ ॥

ਸੋਰਠਾ: ਜਿਨ ਜਨ ਜਾਨਿਆ ਏਕ ਸੁਚਿ ਕਿਰਿਆ ਵਾਕੇ ਮਨ ਬਸੈ ॥
ਕਛੂ ਨ ਵਾਕੋਂ ਵੇਕ ਮਨ ਮੈ ਦੁਬਿਧਾ ਨਾ ਰਹੈ ॥

ਪਉੜੀ: ਵਾਹਗੁਰੂ ਜਪਤੇ ਸਭ ਕੋਈ ॥
ਯਾਕੈ ਅਰਥ ਸਮਝੈ ਜਨੁ ਸੋਈ ॥
ਵਵਾ ਵਹੀ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ ॥
ਹਾ ਹਾ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵੀਚਾਰਾ ॥
ਗਾਗਾ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਮਰਨੁ ਅਤਿ ਕੀਨ ॥
ਰਾਰਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮਨਿ ਚੀਨ ॥
ਇਨ ਅਛਰ ਕਾ ਸਮਝਨਹਾਰ ॥
ਰਾਖੈ ਦੁਬਿਧਾ ਹੋਇ ਖੁਆਰ ॥੧੬॥

ਸਲੋਕ: ਚਾਰ ਅਖਰ ਤਿਸ ਕਉ ਭਲੇ ਮਨ ਕੌ ਧਰੈ ਉਠਾਇ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਪਰ ਸਦਾ ਰਹੇ ਲਪਟਾਇ ॥

ਸੋਰਠਾ: ਚਾਰ ਅਖਰ ਪਰਧਾਨ ਬਿਰਲੇ ਹਰਿ ਜਨ ਚੀਨਈ ॥
ਇਕ ਰਾਤੇ ਜਨ ਪਰਵਾਨ ਇਕਨਾ ਪੜਨ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ॥

ਪਉੜੀ: ਵਾਹਗੁਰੂ ਜਪਤੇ ਹਰਿ ਲੋਗ ॥
ਵਾਕੌ ਹਰਖ ਨ ਕਬਹੁ ਸੋਗ ॥
ਇਹ ਬਾਹਰਿ ਭਜੈ ਅੰਦਰਿ ਮਨਿ ਧ੍ਰੋਹਿ ॥
ਝੁਕ ਝੁਕ ਨਿਵਹਿ ਕਹਾਵੈ ਨਿਰਮੋਹ ॥
ਜਿਹਬਾ ਕਟਹਿ ਲੈਹਿ ਹਰਿਨਾਮ ॥
ਅੰਦਰਹੁ ਖੋਟੇ ਧੁਨ ਨਹੀ ਧਾਮ ॥
ਫਿਰ ਕੈ ਜੋਰ ਲੋਕਤ ਰਮਾਵੈਂ ॥
ਭਰਮ ਭਰਮਾਵੈਂ ਜਨਮ ਗਵਾਵੈਂ ॥੧੮॥

ਸਲੋਕ: ਜਿਹਬਾ ਰਟਹਿ ਅੰਦਰ ਫਟਹਿ ਅਰ ਮੈ ਰਾਖੈ ਧ੍ਰੋਹ ॥
ਵਾਹਗੁਰੁ ਵੈ ਜਪਤ ਹੈ ਪਾਰ ਨ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥

ਸੋਰਠਾ: ਅਛਰ ਹੈ ਏ ਚਾਰ ਬਾਰ ਬਾਰ ਬਕਤੇ ਫਿਰਹਿ ॥
ਕਬਹੁੰ ਨ ਪਾਵੈ ਪਾਰ ਜਾਨੈ ਮਨ ਦੁਬਿਧਾ ਰਹੈ ॥

ਪਉੜੀ: ਜਾਂਕੈ ਮਨ ਮੈ ਦੁਬਿਧਾ ਰਹੈ ॥
ਚਾਰ ਅਛਰ ਵਾਕੌ ਯਹਿ ਕਹੈ ॥
ਵਵਾ ਵੈਰ ਧਨ ਰਾਖੈ ਠਾਇ ॥
ਹਾਹਾ ਹਉਮੈ ਹਰਖ ਮੈ ਪਾਇ ॥
ਗਗਾ ਗੁਨ ਅਵਗੁਨ ਸਭ ਖੋਵੈ ॥
ਰਾਰਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਵਨ ਨਹੀ ਦੇਵੈ ॥
ਚਾਰ ਅਛਰ ਦੁਬਿਧਾ ਮੈ ਪੜੈ ॥
ਵਾਂਕੀ ਪੂਰੀ ਕਬਹੁੰ ਨ ਪੜੈ ॥ ੧੯॥

ਸਲੋਕ: ਪੂਰੀ ਤਬਹੁ ਪਰਤ ਹੈ ਮਨ ਮੈ ਸਚਿ ਨਿਵਾਸ ॥
ਇਕਨਾ ਕਪਟਿ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਇਕਿ ਕਪਟਿ ਕੀ ਬਾਧੇ ਰਾਸ ॥

ਸੋਰਠ: ਬਿਸਵਾਸਘਾਤ ਮਿਤ੍ਰ ਧ੍ਰੋਹਿ ਅਕਿਰਤਿਘਣਾ ਨਿੰਦਕ ਘਨੇ ॥
ਲਾਲਚ ਡੂਬੇ ਮੋਹ ਇਤ ਉਤ ਵਾਕੌ ਕਛੁ ਨਹੀ ॥

ਪਉੜੀ: ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਅਛਰ ਚਾਰਿ ॥
ਸਤਸੰਗਤ ਮਿਲ ਧਰੋ ਪਿਆਰ ॥

ਸਾਚੇ ਮਨ ਅਛਰ ਜੋ ਪੜੈ ॥
ਵਾਕੋ ਕਬਹੂ ਨ ਸੰਸਾ ਪੜੈ ॥
ਸੰਸਾ ਪੜੈ ਰਾਖੈ ਮਨ ਧ੍ਰੋਹ ॥
ਵਾਂਕੀ ਪੂਰੀ ਕਬਹੂ ਨ ਹੋਇ ॥
ਅਪਨੀ ਖਾਇ ਬਿਰਾਨੀ ਚਿਤ ਧਰੈ ॥
ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਆਪ ਹੀ ਮਰੈ ॥ ੧੯॥

ਸਲੋਕ: ਵਾਹਗੁਰੂ ਜਿਹਬਾ ਰਟਹਿ ਮਨ ਮੈ ਰਾਖਹਿ ਅਉਰ ॥
ਸੁਖ ਭਾਗੈ ਦੁਖ ਮੈ ਪਰੈ ਕਬਹੂ ਨ ਪਾਵੈ ਠਉਰ ॥

ਸੋਰਠਾ: ਵਾਹਗੁਰੂ ਸਿਉ ਖੇਲ ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਰ ਕਰਿ ॥
ਸਦਾ ਰਹੋ ਹਰਿ ਮੇਲੁ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤ ਲਾਗ ਰਹੈ ॥

੬੯੨ B / ਪਉੜੀ: ਜੋ ਜੋ ਕਥਿਆ ਰਾਖਹੁ ਪਰਸਿਧ ॥
ਨਿਰਾਟ ਬਾਣੀ ਕੀ ਸੁਣਹੁ ਨਵਨਿਧ ॥
ਵਾਹੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਵੈਰੁ ਨਿਰਾਲਾ ॥
ਕਾਨਨ ਕੁੰਡਲ ਨੈਨ ਬਿਸਾਲਾ ॥
ਦਿਸਟਿ ਨ ਆਵੈ ਦੂਰ ਤੇ ਦੂਰਿ ॥
ਸਮਝਿ ਦੇਖ ਤੂ ਰਹੈ ਹਜੂਰਿ ॥
ਪਰਿ ਤੇ ਪਰੈ ਪਰੈ ਪਰੇਰੈ ॥
ਹੈ ਹਜੂਰਿ ਦੂਰਿ ਨਹੀ ਨੇਰੈ ॥੨੦॥

ਦੋਹਰਾ: ਅੰਤ ਨ ਕਿਨਹੀ ਪਾਇਆ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਜੁਨਿ ॥
ਜਿਨਿ ਲਾਇਆ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ਹਰ ਚਰਣੀ ਮਨ ਪੁਰ ॥

ਸੋਰਠ: ਕੁਦਰਤਿ ਕੈ ਬਲਿ ਜਾਂਉ ਦੂਰ ਤੇ ਦੂਰਿ ਹਜੂਰਿ ਹੈ ॥
ਸਚ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ਹਰਿ ਜਨ ਹਿਰਖ ਨ ਰਾਖਈ ॥

ਪਉੜੀ: ਮੁੰਡੀਆ ਮੁੰਡ ਹੋਇ ਕੈ ਰਹਿਆ ॥
ਨਿਸ ਦਿਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਗਹਿਆ ॥
ਛਡੂ ਅਸੰਤ ਗੁਰ ਲੋਪ ਰਾਖਤਿ ਕਰੈ ॥
ਸਭ ਅਕਾਰਥ ਸਿਮਰਨੁ ਪਰ ਹਰੈ ॥
ਸੰਨਿਆਸੀ ਸਿਵ ਸਿਵ ਹਰਿ ਜਪੈ ॥
ਦੇਹੀ ਸਾੜਿ ਨਗਨ ਹੋਇ ਪਚੈ ॥

ਛੋੜਿ ਮਾਇਆ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੋਇਆ ॥
ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਗ੍ਰਹਸਤੁ ਤੇ ਖੋਇਆ ॥ ੨੧॥

ਦੋਹਰਾ: ਮੁੰਡੀਆ ਮੁੰਡਤ ਹੋਇਆ ਬਾਰਹ ਟੀਕੇ ਲਾਇ ॥
ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਨਾਸਿ ਦੇ ਸਭੋ ਅਕਾਰਥ ਜਾਤ ॥

ਸੋਰਠਾ: ਜਟਾਧਾਰੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਸ ਜੁ ਰਾਖੈ ਏਕ ਕੀ ॥
ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਕੈ ਪਾਸ ਪਾਖੰਡੀ ਪਰਮ ਦੁਖ ਪਾਵਹੀ ॥

ਪਉੜੀ: ਇਕ ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ ਜੋਗ ਕੀ ਰਾਖਹਿ ॥
ਮਧਮ ਆਸਨ ਨਿਸਦਿਨ ਵੈ ਭਾਖਹਿ ॥
ਰਿਧ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਰਿਧ ਫੈਲਾਵਹਿ ॥
ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨ ਕਬਹੂੰ ਪਾਵਹਿ ॥
ਏਕ ਪੂਜ ਪੰਥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੈ ਰਹੈ ॥
ਅਪਨੇ ਕੇਸ ਆਪ ਹੀ ਗਹੈ ॥
ਕੇਸ ਗਹੇ ਹਰਿ ਹਾਥ ਨ ਆਵੈ ॥
ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨ ਮੁਕਤ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ੨੨॥

ਦੋਹਰਾ: ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਨੀਆ ਕਿਸ ਬਿਧਿ ਮਿਲੈ ਗੋਪਾਲ ॥
ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਰ ਕਰਿ ਬੇਗ ਮਿਲਹਿ ਦਿਆਲੁ ॥

ਸੋਰਠਾ: ਸੀਲ ਛੋਡਿ ਕਰਿ ਤਾਤਾ ਖਾਹਿ ਬਾਲਉ ਕਰਿ ॥
ਹਰਿ ਜਨ ਓਨਾ ਨਾ ਮਿਲਹਿ ਉਨ ਕਾ ਮਿਲਣਾ ਦੂਰਿ ਹੈ ॥

ਪਉੜੀ: ਇਕਨਾ ਸਿਖ ਭਇਆ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥
ਬਾਣੀ ਗਾਵਹਿ ਮਿਲਿ ਅਖਰ ਚਾਰਿ ॥
ਸਿਖ ਸੰਤ ਸਭ ਇਕਠੇ ਹੋਹੀ ॥
ਪੜ ਬਾਣੀ ਝੁਕਿ ਪੈਰੀ ਪਵਹੀ ॥
ਇਕ ਸਾਚੇ ਸਿਖ ਸਾਚ ਮੈ ਰਹੈ ॥
ਪਲ ਪਲ ਰਾਮ ਨਾਮ ਵੈ ਕਹੈ ॥
ਇਕ ਮਾਰਿ ਹਾਂਕ ਉਚੇ ਪੜਹੀ ॥
ਅੰਦਰਿ ਕਪਟੁ ਸਾਚੁ ਮੁਖਿ ਪੜਹੀ ॥ ੨੩॥

ਦੋਹਰਾ: ਉਚਾ ਪੜਨਾ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਘਟਿ ਅੰਦਰਿ ਪੜ ਨਾਮੁ ॥
ਜਿਉ ਮਛਲੀ ਜਲ ਪੀਵਤੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਜੁ ਮਨ ਰਾਮ ॥

ਸੋਰਠਾ: ਮਨਹੀ ਅੰਦਰਿ ਪਾਪੁ ਸਾਚੁ ਭੀ ਮਨ ਮੈ ਰਹੈ ॥
ਐਸਾ ਜਪੁ ਤੂੰ ਜਾਪੁ ਮਨ ਮੈ ਸੰਸਾ ਨਾ ਰਹੈ ॥
ਪਉੜੀ: ਹਰਿ ਜੀ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਮਨਿ ਆਵੈ ॥
ਦਇਆ ਕਰਤ ਕਛੁ ਬਾਰ ਨ ਲਾਵੈ ॥
ਜੋ ਕਰਨੀ ਕਰਤੈ ਬਿਧ ਕਰੀ ॥
ਅਪਨੈ ਹਾਥਿ ਲਿਖਿ ਮਸਤਕਿ ਧਰੀ ॥
ਭਾਂਵਨੀ ਪਾਂਡਵਹਿ ਵੰਚਲਿ ਗਲੇ ॥
੬੯੩ A / ਹਰੀ ਚੰਦ ਨੀਚ ਜਲ ਭਰੇ ॥
ਰਾਵਣ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਾਂਕੀ ਹਰੀ ॥
ਕਾਟਤ ਸੀ ਮਨ ਲਾਗੀ ਘਰੀ ॥ ੨੪॥
ਦੋਹਰਾ: ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਕੰਉ ਅਰਾਧਿਆ ਨਾਲੇ ਲੀਨੋ ਬ੍ਰੋਧੁ ॥
ਕਿਛੁ ਸਿਮਰਨੁ ਕਿਛੁ ਅਸੁਰ ਹੁਇ ਲੀਨੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਮੋਧ ॥
ਸੋਰਠਾ: ਆਦਿ ਨ ਪਰੈ ਅਰਥੁ ਧਰਮੁ ਨ ਅਪਨਾ ਛਾਡੀਐ ॥
ਬਹੁਰਿ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਤਬੁ ਜੌ ਗਤਿ ਹੋਇ ਸਰੀਰ ਮੈ ॥
ਪਉੜੀ: ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਉਧਾਰੇ ॥
ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਉਧਾਰਿ ਹਰਿਨਾਕਸ ਮਾਰੇ ॥
ਹਰਿ ਸਮਰਨੁ ਮਨੁਖ ਦੇਹ ਪਾਈ ॥
ਆਨ ਜਪੋ ਸਭ ਭਗਤਿ ਗੰਵਾਈ ॥
ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਜਮਦੂਤ ਨ ਆਵੈ ॥
ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥
ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਹੋਤ ਭਗਤਿ ਬਿਲਾਸੁ ॥
ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਘਟਿ ਹਰਿ ਕਰੈ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੨੫॥
ਦੋਹਰਾ: ਸਿਮਰਨ ਸਭ ਤੈ ਉਚ ਹੈ ਅਰੁ ਉਚ ਨੀਚ ਧਰਿ ਧਿਆਨੁ ॥
ਹਰਿ ਗੁਨ ਘਟਿ ਮੈ ਰਚਿ ਰਹਿਓ ਹਰਿ ਕਰਨੀ ਪਰਵਾਨ ॥
ਸੋਰਠਾ: ਜਪਤ ਰਹੋ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਸਾਚੇ ਮਨਸੋ ਰਚਿ ਰਹੋ ॥
ਹਰਿ ਜਨ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਤ ਤਿਸ ਸਿਰਮਨ ਸੁਖ ਪਾਈਐ ॥
ਪਉੜੀ: ਹਰਿ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਭਰਮੁ ਸਭ ਜਾਇ ॥
ਹਰਿ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਇ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਅਨੰਦ ਸੁਖ ਹਇ ॥
ਹਰਿ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਮੈਲ ਸਭ ਖੋਇ ॥
ਹਰਿ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕੋਟ ਪਾਪ ਜਾਹਿ ॥
ਹਰਿ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਬਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥
ਹਰਿ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੂਤ ਦੁਖ ਜਾਇ ॥
ਹਰਿ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਇ ॥੨੬॥

ਦੋਹਰਾ: ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਜਨ ਸਿਮਰਤੇ ਸਿਮਰਤ ਰਹੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥
ਇਕ ਮਨਿ ਹੋਇ ਸਿਮਰਨਿ ਸਾਚੀ ਪਦਵੀ ਪਾਹਿ ॥

ਸੋਰਠਾ: ਸਿਮਰਨ ਕਰਹੁ ਨਿਸੰਗ ਰੰਗੁ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਦੇਖਿ ਲੇਹੁ ॥
ਨਾ ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਦੁਰੰਗ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਖ ਨ ਰਾਖਈ ॥

ਪਉੜੀ: ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੁਸਲਮੁ ਈਮਾਨੁ ॥
ਕਰੈ ਬੰਦਗੀ ਪੜੈ ਕੁਰਾਨੁ ॥
ਸਿਦਕੁ ਰਾਖਿ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰੈ ॥
ਤੀਹੇ ਰੋਜੇ ਫਰਜੁ ਉਤਾਰੇ ॥
ਦੀਨਦਾਰ ਸਿਦਕ ਆਸ ਅਕੀਦੈ ॥
ਪਲ ਪਲ ਦਮ ਦਮ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਚੀਦੈ ॥
ਸਿਫਤਿ ਪੈਕੰਬਰ ਕੀ ਰਾਖੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥
ਚਾਰ ਯਾਰ ਪਰ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਹਿ ॥ ੨੭॥

ਦੋਹਾਰ: ਮੁਸਲਮਾਨ ਸੋਈ ਜਾਨੀਐ ਕਲਮਾ ਪੜੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥
ਦੀਨ ਮੁਹੰਮਦ ਕੇ ਨਾਮ ਪਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਹਿ ॥

ਸੋਰਠਾ: ਕਾਫਰ ਬੇਈਮਾਨ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਕੈ ਜਰਦਰੂ ॥
ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਭ ਕਰਨੀ ਪਰਵਾਨ ਹੈ ॥

ਪਉੜੀ: ਇਸੁ ਕਲਮੈ ਸੁਚਿ ਕਿਰਿਆ ਜਾਨ ॥
ਬ੍ਰਹਮਨ ਸੁਚ ਕਿਰਿਆ ਪਰਵਾਨ ॥
ਬਕਰਾ ਮਾਰੈ ਜੀਵ ਤੈ ਖੋਵੈ ॥
ਲਾਇ ਪ੍ਰੇਮੁ ਮਾਸ ਕਉ ਧੋਵੈ ॥
ਜਬ ਵਹੁ ਮਾਸੁ ਭਯਾ ਤਯਾਰ ॥
ਤਬ ਜੇਵਣ ਬੈਠੇ ਸਭ ਕੁੜਿਆਰ ॥

ਦੇਖਹੁ ਚਉਕਾ ਭਿਟੈ ਕਾਇ ॥
ਹਾਡ ਚਾਮੁ ਖਾਣੇ ਤੇਂ ਜਾਇ ॥੨੮॥

੬੯੩ B/ ਦੋਹਰਾ: ਚਉਕਾ ਦੇਹਿ ਬਨਾਇ ਕੈ ਬ੍ਰਹਮਨ ਅਤਿ ਬਲਿਵਾਨ ॥
ਹਾਡ ਚਿਚੋੜਹਿ ਕਾਗ ਜਿਉ ਲਪਟਾਇ ਰਹੇ ਜਿਉ ਸੁਆਨ ॥

ਸੋਰਠਾ: ਹਾਡ ਮਾਸੁ ਤੁਮ ਖਾਹੁ ਸੁਚ ਕਿਰਿਆ ਤੁਮ ਢੂੰਢਤੇ ॥
ਹਰਿ ਜਨ ਇਹ ਸੁਚ ਨਾਹਿ ਧਰਮ ਅਪਨੇ ਕਉ ਖੋਵਤੇ ॥

ਪਉੜੀ: ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਰਾਖਹੁ ਆਸ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਮਨਿ ਬਿਸਵਾਸ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਰਹੈ ਨਿਰਮੋਹ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਰਾਖੈ ਮਨਿ ਧੋਹ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਜਪੁ ਤਪੁ ਕਰੈ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਨਰਕ ਸੋ ਪਰੈ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਰਹੈ ਸੁਖਵਾਸ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਫਿਰੈ ਉਦਾਸ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਜੋਗੁ ਕਮਾਵੈ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਚਿਤ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਲਾਵੈ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਰਾਜੁ ਸਭ ਭਇਆ ॥
ਬਿਨ ਸਿਮਰਨੁ ਅਕਾਰਥ ਗਇਆ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਜਸੁ ਸੰਸਾਰਿ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਦਰਦ ਬਿਕਾਰ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਧਰਤਿ ਅਕਾਸ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਜਲ ਪਉਨ ਨਿਵਾਸ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਭਜਨੁ ਅਤਿ ਹੋਇ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਪਰਮ ਬੁਧਿ ਹੋਇ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਭਇਓ ਭਿਖਾਰੀ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਭਇਓ ਉਪਕਾਰੀ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਮੈਲੁ ...ਵੈ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਬੀਜੁ ਧਰਮੁ ਬੋਵੈ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਦਸ ਅਉਤਾਰ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਸਿਸ੍ਟਿ ਉਪਜਾਏ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਏ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਚਿਤੁ ਚਰਨੀ ਲਾਏ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਸੁਰਗ ਮਹਿ ਜਾਇ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਨਰਕ ਮਹਿ ਪਾਇ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰਜ ਸਭ ਹੋਇ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਪਾਪ ਮੈਲੁ ਖੋਇ ॥ ੨੯॥

ਦੋਹਰਾ: ਹਰਿ ਕਰਣਾ ਪਰਵਾਨੁ ਅਰੁ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਜੋਗੁ ॥
ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਸੋ ਹਰਿ ਕੀਆ ਨਿਸਦਿਨ ਹਰਿਜਨ ਭੋਗੁ ॥

ਸੋਰਠਾ: ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਆਰਾਧ ਕਾਰਜ ਸਭ ਪੂਰੇ ਪਵਹਿ ॥
ਮਹਾ ਤਪਸੀ ਸਾਧ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤ ਲਾਗਾ ਰਹੈ ॥

ਪਉੜੀ: ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਸਾਧ ਭਉ ਤਜੈ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਸਾਧ ਹਰਿ ਰਚੈ ॥
ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਸਾਧੂ ਭੀ ਹੋਵੈ ॥
ਘਰ ਘਰ ਜਤਨ ਤਨ ਨਿਸਦਿਨ ਜੋਹੈ ॥
ਸਾਧ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਨਰਕ ਮਾਹਿ ਪਰਹੀ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਣੀ ਸਿਰ ਪਰਿ ਪਰਹੀ ॥
ਚਾਰਿ ਜੁਗ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ਅਤਿ ਭਇਆ ॥
ਇਸ ਕਲਜੁਗ ਅਚਰਜ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ॥੩੦॥

ਦੋਹਰਾ: ਰਾਮਨਾਮ ਹਿਰਦੈ ਧਰਹੁ ਦਇਆ ਧਰਮ ਅਧੀਨ ॥
ਰਾਜ ਤੇਜ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ਕਰਹੁ ਹਰਿ ਜਨ ਇਹ ਮਤਿ ਲੀਨ ॥

ਸੋਰਠਾ: ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ਹਰਿ ਕੀਤਾ ਚਿਤ ਲਾਇ ਕੈ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਪਰਵਾਨੁ ਚਾਰ ਜੁਗ ਮਹਿ ਜਾਨੀਐ ॥

ਪਉੜੀ: ਇਕ ਧ੍ਰੋਹੀ ਮਿਤ੍ਰ ਸੈ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥
ਮਿਤ੍ਰ ਰਾਖੈ ਧਰਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥
ਧ੍ਰੋਹੀ ਧ੍ਰੋਹ ਮਿਤ੍ਰ ਕੌ ਖਾਹਿ ॥

ਮਿਤ੍ਰ ਕੈ ਹਰਿ ਸਦਾ ਸਹਾਇ ॥
ਧ੍ਰੋਹੀ ਖਾਇ ਅਉਰ ਮਨਿ ਘੜੈ ॥
ਖਾਤ ਖਾਤ ਵਹ ਖਾਤ ਮੈ ਪੜੈ ॥
ਮਿਤ੍ਰ ਰਾਖੈ ਹਰਿ ਕੀ ਆਸ ॥
ਖਰਚ ਖਜਾਨਾ ਦੂਨੀ ਰਾਸਿ ॥੩੧॥

ਦੋਹਰਾ: ਮਿਤ੍ਰ ਮਨ ਆਨੰਦ ਧ੍ਰੋਹੀ ਕੈ ਧ੍ਰੋਹ ਧਿਆਨ ॥
੬੯੪/A ਮਿਤ੍ਰ ਹਰਿ ਕੈ ਮਨ ਵਸੈ ਧ੍ਰੋਹੀ ਬੇਈਮਾਨ ॥

ਸੋਰਠਾ: ਅਕਿਰਤਘਣੁ ਗਇਆ ਨਿਰਾਸਿ ਬਿਸਵਾਸਘਾਤੀ ਭੀ ਜਾਇਗਾ ॥
ਨਿੰਦਕ ਜਿਮੀ ਨ ਅਸਮਾਂਨਿ ਈਹਾਂ ਉਹਾਂ ਨ ਹੋਇਸੀ ॥

ਪਉੜੀ: ਸਤਜੁਗਿ ਸਤ ਭਰ ਜੁਗਤਿ ਕਮਾਵੈ ॥
ਤ੍ਰੇਤੈ ਜਪ ਤਪ ਜੋ ਗਲਿ ਵਲਾਵੈ ॥
ਦੁਆਪਰਿ ਦਰਸਨੁ ਹਰਿ ਸੰਤ ਕਾ ਕੀਨਾ ॥
ਵਾਹਗੁਰੂ ਸਾਚਾ ਮਨਿ ਲੀਨਾ ॥
ਕਲਿਜੁਗ ਦੇਖਹੁ ਹੋਤ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ॥
ਝੂਠੇ ਚਿਤ ਸਿਉ ਜਪੈ ਹਰਿਨਾਮੁ ॥
ਤ੍ਰੈ ਜੁਗ ਰਾਖਾ ਖੰਡੇ ਕੀ ਧਾਰ ॥
ਕਲਜੁਗ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਅਹੰਕਾਰ ॥੩੨॥

ਦੋਹਰਾ: ਸਤਜੁਗ ਸੰਸਾ ਨ ਰਹੈ ਅਰੁ ਤ੍ਰੇਤੈ ਜਪੁ ਮਨ ਰਾਮ ॥
ਦੁਆਪਰ ਦਰਸਨੁ ਮੈ ਰਹੇ ਕਲਜੁਗ ਮੈ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ॥

ਸੋਰਠਾ: ਸਤਿਜੁਗ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਅਰੁ ਤ੍ਰੇਤੈ ਜਪ ਤਪ ਚੀਨਈ ॥
ਦੁਆਪਰਿ ਹਰਿ ਕੀਨੇ ਚੋਜ ਕਲਿਜੁਗਿ ਨਾਮ ਦਾਨ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ਹੈ ॥

ਪਉੜੀ: ਸਿਖ ਸੰਤੋ ਮੁਖ ਬੋਲਹੁ ਰਾਮ ॥
ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਕਰਨੀ ਪਰਵਾਨ ॥
ਸਾਧ ਬ੍ਰਿਧ ਕੀਆ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ॥
ਸਾਧ ਬਿਰੋਧ ਕੀਆ ਹਰਿ ਜਨ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਾਇਆ ॥
ਇਸ ਕਲਿ ਮਹਿ ਭਇਉ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ॥
ਬਿਧ ਨੈ ਰਟੀ ਕਰਨੀ ਪਰਵਾਨ ॥
ਸਤਗੁਰ ਕੀ ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਕਰੈ ॥

ਮਾਇ ਬਾਪ ਕੈ ਆਗੈ ਮਰੈ ॥ ੩੩॥

ਦੋਹਰਾ: ਪੂਰੀ ਵਾਕੀ ਨ ਪਵੈ ਸੰਤਾ ਕਹਿਉ ਨ ਮਾਨ ॥
ਬਿਧ ਨੈ ਰਟੀ ਸੋ ਹੋਇ ਹੈ ਨਾ ਛੋਡੈ ਮੁਖੁ ਨਾਮੁ ॥

ਸੋਰਠਾ: ਲੋਭ ਪਾਪ ਸਭ ਝੂਠ ਹੈ ਇਸ ਕਲ ਮੈ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ॥
ਹਰਿ ਜਨ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਬਸੈ ਨ ਛੋਡੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥

ਪਉੜੀ: ਬਿਉਹਾਰ ਚਲਣ ਕਲ ਮੈ ਹੈ ਐਸਾ ॥
ਅੰਦਰਿ ਬਹਿ ਕੈ ਲਿਆਵੈ ਪੈਸਾ ॥
ਲੈ ਪੈਸਾ ਘਰਿ ਮੈ ਜੋ ਆਵੈ ॥
ਮਹਾ ਅਨੇਕ ਅਨੰਦ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ॥
ਮਨ ਮਾਨਸ ਕੌ ਬਹੁ ਸਮਝਾਵੈ ॥
ਜੋ ਦੀਜੈ ਸਾਹ ਤੌ ਕੁਟੰਬ ਕਿਆ ਖਾਵੈ ॥
ਸਾਹ ਆਏ ਕੰਓ ਸੰਡਿਆ ਕੀਆ ॥
ਜੋ ਕਿਛੁ ਥਾ ਤੁਮਾਰਾ ਹਮ ਦੀਆ ॥ ੩੪॥

ਦੋਹਰਾ: ਦੇਖੈ ਸਾਹ ਪੈਸੇ ਗਏ ਕੀਜੈ ਕਉਨ ਉਪਾਉ ॥
ਅੰਦਰਿ ਬਹਿ ਪੈਰੀ ਪਵਹਿ ਜੋ ਸਉਦਾ ਮਤ ਗਵਾਉ ॥

ਦੋਹਰਾ: ਪੈਸੇ ਤੇਰੇ ਠਾਇ ਦੇਨੇ ਕਉ ਕਿਛੁ ਘਰ ਨਹੀ ॥
ਕਾਟ ਬਾਟ ਕਰ ਮਾਹਿ ਤੁਮਤੇ ਹਮ ਫਾਰਕ ਭਏ ॥

ਪਉੜੀ: ਅਸੁਰ ਰਾਜ ਇਹ ਕਲ ਮੈ ਭਇਆ ॥
ਜਪ ਤਪ ਸਭ ਛੀਨ ਹੁਇ ਗਇਆ ॥
ਥੋਰੇ ਦਿਨ ਅਸੁਰਨ ਕਾ ਜੋਗ ॥
ਭਗਤ ਪਰਤਾਪ ਹੋਤ ਨਹੀ ਥੋਰ ॥
ਹੁਇਗੋ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ਸੰਤ ਭੀ ਦੇਖੈ ॥
ਕਰਨਾ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਹੋਇਗਾ ਲੇਖੈ ॥
ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ਆਪਨ ਹਾਥਿ ॥
ਧਰਮ ਪਰਗਾਸ ਜਾਇਗਾ ਪਾਪੁ ॥ ੩੫॥

ਦੋਹਰਾ: ਸਾਧੋ ਸਿਦਤਿ ਨ ਕਰੋ ਅੰਤੁ ਨ ਵਾਂਕਾ ਦੇਖ ॥
ਅੰਤ ਦੇਖਿ ਦੁਖ ਪਾਵਸੀ ਟਰੇ ਨ ਕਰਮ ਕੀ ਰੇਖ ॥

ਸੋਰਠਾ: ਖੇਲ ਲੇਹੁ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ਬਹੁਰਿ ਨ ਖੇਲਨ ਹੋਇਸੀ ॥

ਉਡਨੁ ਹੋਇਗੋ ਛਾਰੁ ਢੂਢੇ ਹਥਿ ਨ ਆਵਸੀ ॥

੬੯੪ B/ ਪਉੜੀ: ਇਸ ਕਲ ਮੈ ਜਪ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ॥
ਨਿਹਚੈ ਹੋਇ ਸਾਚ ਮਨਿ ਥਾਪ ॥
ਬਿਨੁ ਹਰਿਨਾਮ ਧਰਮ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥
ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਸਿਮਰਿਨ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥
ਨਿਹਚੈ ਹੋਇ ਸਿਮਰੁਹ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥
ਚਰਨ ਲਾਗਿ ਪਾਪ ਸਭ ਜਾਇ ॥
ਲਾਖ ਸਿਆਨਾ ਪਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ॥
ਬਿਨ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕਛੂ ਨ ਲੇਖੈ ॥ ੩੬॥

ਦੋਹਰਾ: ਹਰਿ ਕਾ ਮਿਲਣਾ ਦੂਰਿ ਹੈ ਦੁਰਮਤਿ ਮਨਹੁ ਨ ਜਾਇ ॥
ਦੁਰਮਤਿ ਜਾਇ ਤੌ ਹਰਿ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਕੇ ਪਾਇ ॥

ਸੋਰਠਾ: ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤੁਮ ਲੇਹੁ ਜਿਉ ਮਛਲੀ ਜਲ ਪੀਵਤੀ ॥
ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਾਖੁ ਸੰਨੇਹੁ ਜਿਉ ਨੀਰ ਮੀਤੁ ਮਛਲੀ ਕਰੈ ॥

ਪਉੜੀ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੈ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ ॥
ਮਨ ਠਹਰਾਵਹੁ ਧੁਨ ਧਰਿ ਧਿਆਨ ॥
ਐਸਾ ਜਪਨਾ ਜਪਹੁ ਰੇ ਭਾਈ ॥
ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਹਰਿ ਹੋਇ ਸਹਾਈ ॥
ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਐਸਾ ਚਿਤ ਲਾਵਹੁ ॥
ਮਨਸਾ ਧਾਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ॥
ਧਿਆਨ ਲਾਇ ਨਿਹਚੈ ਹਇ ਰਹੋ ॥
ਪ੍ਰੀਤ ਨੀਤ ਨਿਤ ਚਿਤੁ ਮੈਲ ਲਹੋ ॥ ੩੭॥

ਦੋਹਰਾ: ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਹੁ ਚਿਤ ਲਾਇ ਕੈ ਇਕ ਮਨਿ ਹੋਇ ਕੈ ਜਾਪ ॥
ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ ਸੁਖਮਨ ਪੜੋ ਨਿਹਚੈ ਮਨ ਕਉ ਥਾਪ ॥

ਸੋਰਠਾ: ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨ ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ ਨਹੀ ਪਾਈਐ ॥
ਸੰਤ ਸੰਗਤ ਪਰਵਾਨ ਸੁਚ ਧਿਆਨ ਨਹੀ ਛਾਡੀਐ ॥

ਪਉੜੀ: ਜਾਪਹੁ ਅਪਰਮ ਅਪਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥
ਤੂੰ ਸਰਬ ਜੀਆ ਪਾਲਨਹਾਰ ॥
ਤੂੰ ਅਲਖ ਅਲੇਖੁ ਕਾ ਧਨੀ ॥

ਤੂੰ ਬੇਅੰਤ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕਿਆ ਗਨੀ ॥
ਤੂੰ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨੁ ਪੂਰਨ ਮੈ ਗਾਇਆ ॥
ਤੂੰ ਸੁਖਦੇਓ ਸੇਵ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ॥
ਤੂੰ ਭਗਤ ਵਛਲ ਹਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
ਤੂੰ ਹਰਿ ਦਿਆਲੁ ਅਕਾਲ ਨਿਹਾਲ ਜਿਉ ਧਾਮੀ ॥ ੩੮॥

ਦੋਹਰਾ: ਤੂੰ ਸਿਤੁਨ ਬੇਚ ਮੁ ਨਮੈ ਮੁ ਨ ਪੜੰਤੀਆ ਹੋਇ ॥
ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਸਿਮਰੁ ਲੇਹੁ ਮਨ ਕੀ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਇ ॥

ਸੋਰਠਾ: ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਜਾਤਿ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨ ਕਿਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥
ਜਪਤ ਰਹੋ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਸਾ ਮੇਟਿਆ ॥

ਪਉੜੀ: ਤੂੰ ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਆਪੇ ਭੁਗਤਾ ਤੂੰ ਆਪੇ ਮਿਹਰ ਕਰੰਤਾ ॥
ਤੂੰ ਆਪੇ ਜੋਗੀ ਆਪੇ ਭੋਗੀ ਤੂੰ ਆਪੇ ਭੋਗ ਕਰੰਤਾ ॥
ਤੂੰ ਆਪ ਅਲਖ ਅਲੇਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਤੂੰ ਆਪੇ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਈ ॥
ਤੂੰ ਆਪੇ ਦਰਿ ਦਰਿ ਫਿਰਹਿ ਫੇਰਾਵਹਿ ਤੂੰ ਆਪੇ ਸੁਖ ਮੈ ਹੋਈ ॥
ਤੂੰ ਆਪੇ ਸਾਹੁ ਆਪੇ ਹੀ ਤਸਕਰ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਂਉ ॥
ਤੂੰ ਆਪੇ ਬਾਂਧਹਿ ਤੂੰ ਆਪੇ ਛੋਡਹਿ ਤੂੰ ਆਪੇ ਕਰਹਿ ਸੁ ਛਾਂਉ ॥
ਤੂੰ ਆਪੇ ਸਾਹ ਆਪੇ ਬੈਪਾਰੀ ਤੂੰ ਆਪੇ ਭਇਆ ਭਿਖਾਰੀ ॥
ਤੂੰ ਆਪੇ ਪੁਰਖੁ ਅਲੇਖ ਕਹਾਵਹਿ ਤੂੰ ਆਪੇ ਸੁੰਦਰ ਨਾਰੀ ॥੩੯॥

ਦੋਰਹਾ: ਤੂੰ ਅਪਨੇ ਰੰਗਿ ਆਪ ਹੀ ਰਤਾ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕੰਉ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥
ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਭਜਹੁ ਜਨ ਨਾਨਕ ਏਕ ਮਨਾਈ ॥

੬੯੫ A/ ਸੋਰਠਾ: ਜਪਨਾ ਜਪੋ ਮਨ ਮਾਹਿ ਇਕ ਮਨ ਹੋਇ ਕੈ ਧਿਆਈਐ ॥
ਬਿਨ ਇਕ ਦੂਜਾ ਨਾਹਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨ ਛੋਡੀਐ ॥

ਪਉੜੀ: ਜਿਸੁ ਰਾਖਹਿ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਵਡਿਆਈ ॥
ਜਿਸ ਰਾਖਹਿ ਤੂੰ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ॥
ਜਿਸ ਰਾਖਹਿ ਤੂੰ ਰਹੈ ਸੁਮੇਰ ॥
ਸਿਮਰਹਿ ਮੁਨ ਜਨ ਜਛੁ ਕੁਮੇਰ ॥
ਜਿਸੁ ਰਾਖਹਿ ਤੂੰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ॥
ਹਰਿਨਾਖਸੁ ਮਾਰਿਓ ਰਾਖਿਓ ਪ੍ਰਹਲਾਦੀ ॥
ਜਿਸ ਰਾਖਹਿ ਤੂੰ ਅਪਨਾਂ ਜਾਨਿ ॥

ਵਾਂਕਉ ਕਬਹੂੰ ਨ ਹੋਵੈ ਹਾਂਨਿ ॥ ੪੦॥

ਦੋਹਰਾ: ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਹਿਰਦੈ ਧਰੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਲੇਹੁ ਪਰਾਖ ॥
ਕਰਿ ਇਸਨਾਨ ਸੁਖਮਨ ਪੜੋ ਨਿਹਚੈ ਮਨ ਕੰਉ ਥਾਪ ॥

ਸੋਰਠਾ: ਜਪ ਤੂੰ ਇਕ ਮਨ ਹੋਇ ਆਨ ਨਾਮੁ ਜਪਨਾ ਨਹੀ ॥
ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਹੈ ਦੇਵ ਬਿਨ ਹਰਿਭਜਨ ਨ ਪਾਈਐ ॥

ਪਉੜੀ: ਨ ਰਟਨ ਮੈ ॥ ਨ ਜਟਨ ਮੈ ॥
ਨ ਘਟਨ ਮੈ ॥ ਨ ਜਤਨ ਮੈ ॥
ਨ ਡਿੰਭ ਕੇ ਡਿਢਾਏ ਮੈ ॥ ਨ ਸਾਸ ਕੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਮੈ ॥
ਚਤੁਰ ਸੁਜਾਨ ਹੈ ॥ ਇਸਨਾਨ ਜਲ ਧੋਇ ਹੈ ॥
ਬਹੁਤ ਬਾਤ ਮਨੁ ਗੋਇ ਹੈ ॥ ਦੇਹੀ ਸਾੜਿ ਖੋਇ ਹੈ ॥
ਨ ਡਿਢ ਕੇ ਡਿਢਾਏ ਮੈ ॥ ਨ ਅਨੇਕ ਬਹੁ ਗਾਇ ਮੈ ॥
ਨ ਬਜੰਤ੍ਰ ਕੇ ਬਜਾਏ ॥ ਨ ਦੇਹੀ ਧੂੜਿ ਨਾਏ ਮੈ ॥
ਨ ਮਾਲਾ ਕੇ ਫਿਰਾਏ ਮੈ ॥ ਸਾਚ ਕੇ ਡਿਢਾਏ ਮੈ ॥
ਹਰਿ ਪਾਵਨ ਕੀ ਏਹੀ ਬਾਤ ॥ ਸੁਚ ਸਾਚਿ ਹੀਐ ਸਾਂਤਿ ॥
ਨਹੀ ਸੋਵਹਿ ਜੋ ਰਾਤ ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਮਿਲਹਿ ਆਥ ॥ ੪੧॥

ਡਖਣਾ: ਮਨ ਹੀ ਅੰਦਰਿ ਢਾਹਿ ਬਿਨ ਦੇਖੈ ਮਹਿਬੂਬ ਕੇ ॥
ਜਬ ਹੀ ਹੋਇ ਨਿਥਾਂਹੁ ਹਰਿ ਜਨ ਸਚੁ ਮੈ ਰਚਿ ਰਹੇ ॥

ਪਉੜੀ: ਇਸ ਜਗ ਮੈ ਪਾਗ ਹਾਥ ਦੇ ਰਾਖੈ ॥
ਨਿਸਦਿਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਯਹੁ ਭਾਖੈ ॥
ਇਨਿ ਮਾਇਆ ਮੁਨੀ ਜਨ ਮੋਹੇ ॥
ਇਹ ਕਲ ਸੇਵਕ ਮਾਇਆ ਕੇ ਹੋਏ ॥
ਮਾਇ ਬਾਪ ਭਾਈ ਜਬ ਮਾਇਆ ॥
ਅਉਰਤ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭੈਨ ਅਰੁ ਭਾਇਆ ॥
ਜਬ ਮਾਇਆ ਤਬ ਆਦਰ ਹੋਇ ॥
ਬਿਨ ਧਨ ਬਾਤ ਨ ਪੂਛੈ ਕੋਇ ॥ ੪੨॥

ਦੋਹਰਾ: ਧਨ ਮਾਇਆ ਕਿਆ ਚਾਂਹਦੇ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਸਭ ਕੂਰਿ ॥
ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਹੋਤ ਜਾਤ ਸਭ ਧੂਰੁ ॥

ਪਉੜੀ: ਸੁਨਹੁ ਸੰਤੋ ਤੁਮ ਸਾਚੀ ਬਾਨੀ ॥

ਗੁਰ ਅਪਨੇ ਕਉ ਹਰਿ ਜਨ ਜਾਨੀ ॥
ਜਾਂ ਹਰਿ ਹੋਵੈ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ॥
ਧਰਮ ਬਿਲਾਸ ਕਰਮੁ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥
ਪਾਖੰਡ ਛਾਡਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡਿ ਮਨ ਧਰੋ ॥
ਆਨ ਛਾਡਿ ਸਿਮਰਨੁ ਨਿਤ ਕਰੋ ॥
ਸੁਚ ਕਿਰਿਆ ਅਰੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਜੋ ॥
ਝੂਠਾ ਪੈਰੀ ਪਉਣਾ ਤਜੋ ॥੪੩॥

ਦੋਹਰਾ: ਜੇ ਤੁਮ ਸਾਚੇ ਸਿਖ ਹੋ ਤਜਹੁ ਕਬੁਧੀ ਮਤਿ ॥
ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਕਾ ਭਜਨ ਭਜੋ ਤਬ ਹੋਇ ਤੁਮਾਰੀ ਗਤਿ ॥

ਸੋਰਠਾ: ਜੋ ਤੁਮ ਰਾਖਹੁ ਸਾਚੁ ਬਚਨ ਹਮਾਰਾ ਮਾਨਿ ਲੇਹੁ ॥
ਗੁਰ ਕਾ ਹੋਇ ਸਰਾਪ ਜੋ ਤੁਮ ਹੋਹੁ ਅਧਰਮ ਮਹਿ ॥

ੴ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ॥

ਰਾਗ ਆਸਾ ਪਾਤਸਾਹੀ ॥ ੧੦॥

ਆਜ ਹਮਾਰੇ ਸੰਤ ਕਾਰਜ ਹੈ ਸਸਤ੍ਰ ਬਾਂਧ ਦਰ ਆਵਹੁ ਰੇ ॥
੬੯੫ B/ ਹਮਰੇ ਸੰਗੀ ਪੰਚ ਬੀਰ ਹੈ ਬਚਨ ਗੁਰੂ ਕਾ ਲੈ ਜਾਵਹੁ ਰੇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਸੰਤ ਹਮਾਰੇ ਭਾਈ ਬੀਰ ਹੈ ਰੋਮ ਰੋਮ ਸਮਾਵਹੁ ਰੇ ॥
ਭੀਰ ਪਰੀ ਸੰਤ ਸੰਗ ਹੋਇਆ ਅਪਨਾ ਰੂਪ ਦਿਖਾਵਹੁ ਰੇ ॥੧॥
ਸੰਤ ਕਾਜ ਜਗਤ ਹਉਂ ਆਯੋ ਨਾਵਾ ਰੂਪ ਦਿਖਾਵਹੁ ਰੇ ॥
ਸੰਗ ਹਮਾਰੇ ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ ਇਹ ਸੀਸ ਗੁਰੂ ਕੈ ਲੈ ਜਾਵਹੁ ਰੇ ॥੨॥
ਸੀਸ ਕਾਰਨ ਜਗ ਜਗਤ ਹਉ ਆਇਓ ਲੈ ਬਦਲਾ ਅਸੁਰ ਖਪਾਵਹੁ ਰੇ ॥
ਏਕ ਸੀਸ ਕਾ ਬਦਲਾ ਮਾਗਿਓ ਸੀਸ ਚਾਰਉ ਬਹੁੜਿ ਮਗਾਉਹ ਰੇ ॥੩॥
ਸੰਤ ਹਮਾਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਸੀਲ ਸੰਤੋਖ ਕਮਾਵਹੁ ਰੇ ॥
ਜਤ ਸਤ ਸੰਜਮ ਬਚਨ ਹਮਾਰੋ ਰਹਤ ਬਚਨ ਕਮਾਵਹੁ ਰੇ ॥੪॥
ਅਉਰ ਕੇਤੇ ਦੇਖਹੁ ਬਿਨ ਕੇਸੁ ਕੇ ਹਮਰੀ ਸੈਨ ਸਬਲ ਤੇਜ ਹੈ ਸਰਬ ਗੁਰੂ ਮਾਇਓ ਰੇ ॥
ਸਭ ਸਾਕ ਸੈਨ ਤੋਰ ਜਗਤ ਕੈ ਇਹ ਸੀਸ ਗੁਰੂ ਪੈ ਲੈ ਜਾਵਹੁ ਰੇ ॥੫॥
ਆਗਿਆ ਕੀਨੀ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖ ਨੈ ਹੁਕਮ ਕੇਸ ਲੈ ਆਯੋ ਰੇ ॥
ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਨ ਕੇ ਦਿਨਸ ਦੂਰਿ ਥੇ ਤੁਰਕ ਅਨੀਤ ਚੜਾਇਓ ਰੇ ॥੬॥

ਜਹਂ ਜਹਂ ਦੇਖਊ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਸੰਘਾਰਊ ਬਚਨ ਪਾਇ ਮਜਬ ਚਲਾਇਓ ਰੇ ॥

ਅਨਿਕ ਹਨਵੰਤ ਰਾਮ ਹਮਰੈ ਹੈ ਕੀਏ ਤੂੰ ਕਿਸ ਬਿਧ ਦੇਖ ਭੁਲਾਇਓ ਰੇ ॥੭॥

ਖਬਰਦਾਰ ਹੋਇ ਆਇਓ ਕੇਸਧਾਰੀ ਖੜਗ ਰੂਪ ਝਮਕਾਇਓ ਰੇ ॥

ਹਮਰੋ ਨਾਮ ਗੁਰੂ ਕੇਸਧਾਰੀ ਹਮ ਅਪਨੀ ਸੈਨ ਬੁਲਾਇਓ ਰੇ ॥੮॥

ਆਇਓ ਵਖਤ ਸਿਤਾਬ ਸੈਨ ਕਾ ਸੰਤਨ ਕਮਰ ਬੰਧਾਵਹੁ ਰੇ ॥

ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਏਕ ਕਰ ਦੇਖਹੁ ਹਮ ਤੀਜਾ ਮਜਬ ਚਲਾਇਓ ਰੇ ॥੯॥

ਜਾਤ ਪਾਤ ਕਛੁ ਰਹਨ ਨ ਦੇਵਊ ਕਰਿ ਏਕੰਕਾਰ ਬੁਲਾਇਓ ਰੇ ॥੧॥

ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ॥

ਸੋਰਠਿ ਪਾਤਸਾਹੀ ॥੧੦॥

ਅਬ ਕੈ ਤੋ ਰਾਜਪੂਤ ਕਹਾਊਂ ॥

ਪਾਂਚ ਮਵਾਸੀ ਘਰ ਕੇ ਸਾਧੌਂ ਅਪਨੇ ਰਾਹ ਚਲਾਊਂ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਮਰ ਕਟਾਰਾ ਬਾਧੌਂ ਤਤ ਤਰਵਾਰ ਬਧਾਊਂ ॥

ਸਹਜ ਸੁਰਤ ਕਾ ਤਰਕਸ ਬਾਧੌਂ ਨਿਰਤਿ ਕਮਾਨ ਚੜਾਊਂ ॥੧॥

ਘੋੜਾ ਗਿਆਨ ਸੰਤੋਖ ਲਗਾਮੀ ਸਤ ਕੋ ਜੀਨ ਕਸਾਊਂ ॥

ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਕਉ ਕਰਊਂ ਪਇਆਨਾ ਭੈ ਕੋ ਚਾਬੁਕ ਲਾਊਂ ॥੨॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦ ਸੰਜੋਆ ਪਹਰਊ ਸੋਹੰ ਟੋਪ ਬਨਾਊਂ ॥

ਉਡਤੀ ਕਾਗਨ ਸਿਰ ਪਰ ਮਾਰੌਂ ਸਭ ਤੈ ਦੂੰਦ ਮਿਟਾਊਂ ॥੩॥

ਪਹਿਲੀ ਚੋਟ ਬਿਲਾਈ ਮਾਰਊਂ ਸਸਾ ਬਾਨ ਘਰ ਘਾਊਂ ॥

ਯਹੁ ਮਨੁ ਮਿਰਗ ਕਾਲ ਹਰਿ ਕਾਲਾ ਜੀਵਤ ਫਾਂਧ ਕਰਿ ਲਿਆਊਂ ॥੪॥

ਅਲਖ ਪੁਰਖ ਕੀ ਕਰਊਂ ਚਾਕਰੀ ਚਿਹਰਾ ਜਾਇ ਲਿਖਾਊਂ ॥

ਘੋੜੇ ਦਾਗ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕੇ ਭਗਤਿ ਦਾਦਨੀ ਪਾਊਂ ॥੫॥੧॥੨॥੧॥੩॥

੬੯੬A/ ੴ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ॥

ਵਾਰ ਮਾਲਕਉਸ ਕੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ੧੦॥

ਮਲਕਉਸ ਧੁਨਿ ਬਿਮਲ ਬਨਾਈ ॥

ਅਲਖ ਨਾਮ ਸਚਾ ਖੁਦਾਈ ॥

ਜਬ ਦੋਨੋ ਹਦਾ ਏਕ ਰਖਾਈ ॥

ਨਾਨਕ ਇਹਾਂ ਬਿਧਿ ਸਚੇ ਕੌ ਬਣਿ ਆਈ ॥
ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਹਿੰਗੇ ॥
ਹਰਿ ਜੀ ਹਰਿ ਮਮਦਰ ਆਵਹਿੰਗੇ ॥੧॥
ਜਬ ਨੀਲਾ ਘੋੜਾ ਨੀਲਾ ਜੋੜਾ ॥
ਪਕੜ ਖੰਡਾ ਕੁਫਰ ਹੈ ਤੋੜਾ ॥
ਜਬ ਦੁਲ ਦੁਲ ਘੋੜਾ ਆਨਿ ਫਹਰਾਇਆ ॥
ਤਬ ਜੀਅ ਜੁਨ ਅੰਗ ਲਪਟਾਇਆ ॥
ਜਬ ਸੀਖ ਪਾਉਂ ਹੋਇ ਜਾਇ ॥
ਚਉਰਾਸੀ ਲਖ ਜੀਉ ਭੂਮਿ ਭੂਮਿ ਬਿਲਲਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਉਹਾਂ ਨਾਮ ਧਿਆਇ ॥
ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਹਿੰਗੇ ॥
ਹਰਿ ਜੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਆਵਹਿਗੇ ॥੨॥
ਜਬ ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਿਹ ਰੂਪ ਸਮਾਲਾ ॥
ਜਬ ਏਕ ਰਹਾ ਏਕ ਦਿਸਟਾਨਾ ॥
ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਆਪਹਿ ਰਲੇ ॥
ਤਬ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੰਗੀ ਨਹੀ ਕੇ ॥
ਨਾਨਕ ਊਹਾਂ ਨਾਮ ਜਪੀਲੇ ॥
ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਹਿੰਗੇ ॥
ਹਰਿ ਜੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਆਵਹਿੰਗੇ ॥੩॥
ਜਬ ਕਾਮ ਤੇਜ ਜਾਨੇ ਨਹੀਂ ਅੰਧਾ ॥
ਲੋਭ ਤੇਜ ਸੁਆਦ ਕਾ ਬੰਧਾ ॥
ਅਹੰ ਤੇਜ ਭੂਪ ਬਿਖ ਖਾਧਾ
ਭੂਖਨ ਤੇਜ ਭੂਪ ਬਿਲਬੰਧਾ ॥
ਨਿੰਦ੍ਾ ਤੇਜ ਅਸਰ ਕਾ ਜੰਦਾ ॥
ਮੋਹ ਤੇਜ ਕਾਲ ਕਾ ਫੰਧਾ ॥
ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥
ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਉਧਾਰ ॥
ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਹਿੰਗੇ ॥

ਹਰਿ ਜੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਆਵਹਿੰਗੇ ॥੪॥
ਜਬ ਅਗਨ ਤੇਜ ਆਗੇ ਦੁਖੁ ਪਏ ॥
ਜਿਭਿਆ ਤੇਜ ਸੁਆਦਿ ਲਪਟਾਏ ॥
ਜਬ ਜਲ ਤੇਜ ਕਾ ਅੰਤ ਨ ਪਾਵੈ ॥
ਨਾਨਕ ਉਹਾਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥
ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਹਿੰਗੇ ॥
ਹਰਿ ਜੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਆਵਹਿੰਗੇ ॥੫॥
ਰੇ ਮਨ ਮੂੜ ਮਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ॥
ਕਹਾ ਭਇਓ ਅਜਹੁ ਨਹ ਡਰ ॥
ਮਾਰੂ ਖੰਡਾ ਹੋਇ ਦੁ ਧੜ ॥
ਏਕ ਦੋਇ ਤੀਨ ਕਰਿ ਡਾਰੈ ॥
ਤਬ ਇਹ ਮੂੜ ਕਹਾ ਜਿ ਕਰ ॥
ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਸੰਗ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ॥
ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਹਿੰਗੇ ॥
ਹਰਿ ਜੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਆਵਹਿੰਗੇ ॥੬॥
ਇਕੈ ਤੋ ਕਲਾ ਕੌ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵੈ ॥
ਇਕੈ ਤੋ ਨਾਰਦ ਡੰਕ ਬਜਾਵੈ ॥
ਇਕੈ ਤੋ ਸੀਸ ਕਾਟਿ ਬੁਲਾਵੈ ॥
ਇਕੈ ਤੋ ਜਮਹਿ ਕਉ ਕਾਟਿ ਦਿਖਾਵੈ ॥
ਤਬ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕਹਾਵੈ ॥
ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਹਿੰਗੇ ॥
ਹਰਿ ਜੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਆਵਹਿੰਗੇ ॥੭॥
ਇਕੈ ਤੋ ਬੀਰ ਬੈਤਾਲ ਬੁਲਾਵੈ ॥
ਇਕੈ ਤੋ ਬਿਕ੍ਰਮ ਰਾਜ ਚਲਾਵੈ ॥
ਇਕੈ ਤੋ ਧਰਤੀ ਹਾਕਿ ਦਿਖਾਵੈ ॥
ਇਕੈ ਤੋ ਰੁੰਡ ਮੁੰਡ ਲੈ ਗਲਿ ਪਾਵੈ ॥
ਇਕੈ ਤੋ ਫੜਿ ਮੁੰਡ ਦਿਖਾਵੈ ॥
ਤਬ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕਹਾਵੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਹਿੰਗੇ ॥
ਹਰਿ ਜੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਆਵਹਿੰਗੇ ॥੮॥
ਅਨੰਤ ਕਾਨ੍ਹ ਕ੍ਰਿਸਨਾ ਜਪਤੇ ॥
ਅਨੰਤ ਵਾਸਦੇਵ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰਤੇ ॥
ਅਨੰਤ ਪਰਸਰਾਮ ਅਹੰ ਮਹ ਜਲਤੇ ॥
ਅਨੰਤ ਹਰਿ ਜੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਿਧ ਕਹਤੇ ॥
੬੯੬ B/ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਅਉਤਾਰੀ ਰਹਤੇ ॥
ਦੇਖਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਏਕ ਮੁਰਾਰੀ ॥
ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਭਾਵੈ ਤਾ ਲੈ ਉਧਾਰੀ ॥
ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਹਿੰਗੇ ॥
ਹਰਿ ਜੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਆਵਹਿੰਗੇ ॥੯॥
ਮੇਰੇ ਬੰਦੇ ਕਉ ਦੁਖ ਨਾ ਬਿਆਪੈ ॥
ਮੇਰੇ ਬੰਦੇ ਕਉ ਕਾਲੁ ਨ ਸੰਤਾਪੈ ॥
ਮੇਰੇ ਬੰਦੇ ਕਉ ਬਿਘਨ ਨ ਲਾਗੇ ॥
ਨਾਨਕ ਮੇਰਾ ਬੰਦਾ ਦਹਿਦਿਸ ਜਪੇ ॥
ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਹਿੰਗੇ ॥
ਹਰਿ ਜੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਆਵਹਿੰਗੇ ॥੧੦॥
ਰੇ ਮਨ ਅਗਮ ਅਗਮ ਹੈ ਆਗੇ ॥
ਅਪਨੀ ਮਾਇਆ ਆਪਿ ਤਿਆਗੇ ॥
ਅੰਧਾ ਦੇਖਿ ਆਗ ਹੀ ਭਾਗੇ ॥
ਨਾਨਕ ਸੀਸ ਗੁਰੂ ਕੇ ਆਗੇ ॥
ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਹਿੰਗੇ ॥
ਹਰਿ ਜੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਆਵਹਿੰਗੇ ॥੧੧॥

ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਹੈ ॥

ਵਾਰ ਭਗਉਤੀ ਜੀ ਕੁ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਪਤਿਸਾਹੀ ੧੦॥

ਦੋਹਰਾ: ਭਗਤ ਭਗਉਤੀ ਤਿਸਹਿ ਕੀ ਜੋ ਰਨ ਧੀਰ ਧਰੈ ॥
ਅੰਗ ਸੰਗ ਹਉ ਲਾਗ ਹੁ ਪਾਛੈ ਪਗੁ ਨ ਕਰੈ ॥

ਸਵੈਯਾ: ਭਗਤ ਭਗਉਤੀ ਸਾਜਿ ਕੈ ਪ੍ਰਭ ਜਗ ਅਰੰਭੁ ਰਚਾਇ ਹੈ ॥
ਰਨ ਰੁਪ ਭਭੂਤ ਚਵਾਇ ਕੈ ਡਫ ਡਉਰੁ ਡੰਕ ਬਜਾਇ ਹੈ ॥
ਕਲਿ ਨਾਰਦ ਹੜ ਹੜ ਹਸਿਆ ਰਨ ਜਾਵਤ ਜੁਧ ਮਚਾਇ ਹੈ ॥
ਦੁਲਾ ਦਲ ਖਿੰਗ ਬਿਗਸਿਆਰਨ ਰੁਹਰ ਕੁਹਰ ਬਰਖਾਇ ਹੈ ॥
ਅਰ ਸੁਤਾ ਸਿੰਘ ਜਗਾਇਆ ਖੜ ਧਰਤੀ ਹਾਕ ਚਲਾਇ ਹੈ ॥
ਮਾਨੁਖ ਪਕੜਿ ਭਕ ਲਿਆ ਕਰ ਜਗ ਘਮੰਡ ਚਾਇ ਹੈ ॥
ਭਕਲ ਭਗਉਤੀ ਦੁਰਜਨਾ ਫਟ ਠੁੰਠਰ ਮੰਝ ਕਢਾਇ ਹੈ ॥
ਹਥ ਪਖਰ ਫਟਕਣ ਡੰਮ ਚੁਰ ਕਢ ਕੰਗਲ ਖੋਲ ਬਲਾਇ ਹੈ ॥
ਉਥਲ ਫੁਥਲ ਘਪਨ ਘੋਰ ਭਕ ਰੁਲਹੁੰ ਧੁੰਧ ਮਚਾਇ ਹੈ ॥
ਲੁਥ ਪਲੁਥ ਧਰਤੀ ਨਾਲਿ ਧੜ ਪਿੰਜਰ ਕੁੰਡਕ ਖਾਇ ਹੈ ॥੩॥
ਲਪਟ ਝਪਟ ਦੇ ਤੇਗ ਨਾਲਿ ਰਨ ਸੁਰਾ ਘਾਨ ਘਤਾਇ ਹੈ ॥
ਬਚੁਕ ਖਪਨ ਜਹਾ ਜਮ ਧੜੇ ਰਣ ਲਥ ਪਲਥ ਖਪਾਇ ਹੈ ॥
ਰਕਤ ਪਲੇਟੀ ਜੋਗਨੀ ਹੁਣਿ ਦੁਰਜਣ... ਖਪਾਇ ਹੈ ॥
ਰੁੰਡ ਮੁੰਡ ਘਮਸਾਂਣ ਖੇਤ ਰਣ ਜੰਬੁ ਗਿਰਝ ਰਝਾਇ ਹੈ ॥
ਧਮਕ ਧਮਾਕੇ ਜਬ... ਗਰਜੇ ਗੜ ਕੋਟਕ ਕੋਟ ਢਹਾਇ ਹੈ ॥
ਕੜ ਧੜ ਦੜ ਦੇ ਪੜਛੀਅਨਿ ਭਿੜ ਸੈਲ ਹੀ ਸੈਲ ਭਿੜਾਇ ਹੈ ॥੪॥
ਗਗਨੰ ਕੜਕੀ ਬੀਜੁਲੀ ਪਰਲਉ ਪਰਲੋਕ ਖਪਾਇ ਹੈ ॥
ਥਰ ਹਰ ਕੰਪੈ ਧਰਮ ਰਾਇ ... ਘਾਨ ਘਤਾਇ ਹੈ ॥
ਸਜੇ ਬੋਹਿਥ ਥਕਿਆ ਕਰ ਖਭੇ ਖੜਗ ਮਚਾਇ ਹੈ ॥੫॥
ਨਿਬੇੜਾ ਹਿੰਦੂ ਰਣ ਘਤ ਖੜਗ ਚੁਕਾਇ ਹੈ ॥
ਜਗਿ ਅਰੰਭਿ ਤਿਹੁ ਜੁਗ ਹੁਣ ਮਾਸ ਮਾਨੁਖ ਘਤਾਇ ਹੈ ॥
... ਜੋਗਨੀ ਰਣ ਮਸਤ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਇ ਹੈ ॥
ਕੇਸਾ ਬਿਨਾ ਸਿਰ ਕੁਟੀਐ ਚਿੰਘਾੜੇ ਕਵਣ ਛਡਾਇ ਹੈ ॥
ਹੁਕਮ ਮੰਨੇ ਪ੍ਰਭ ਬਖਸ ਲੇ ਨਿਗੁਰਾ ਨੋ ਇਹੈ ਸਜਾਇ ਹੈ ॥
ਫਤੇ ਜੰਗ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਦਲ ਕੋਟਕ ਕੋਟ ਖਪਾਇ ਹੈ ॥੬॥
ਦੋਹਰਾ: ਆਸਾ ਨ ਕਰੁ ਬ੍ਰਹਮਨਾ ਨਾ ਪਰਸੇ ਪਰ ਜਾਇ ॥
ਮਮ ਤਿਆਗਿ ਦੂਜੈ ਲਗੇ ਕੁਭ ਨਰਕ ਮਹਿ ਪਾਇ ॥੭॥੧॥੨॥